

Sag C-585/20

Anmodning om præjudiciel afgørelse

Dato for indlevering:

5. november 2020

Forelæggende ret:

Juzgado Contencioso-Administrativo n° 2 de Valladolid (Spanien)

Afgørelse af:

22. september 2020

Sagsøger:

BFF Finance Iberia S.A.U.

Sagsøgt:

Gerencia Regional de Salud de la Junta de Castilla y León

JUZGADO CONTENCIOSO-ADMINISTRATIVO N. 2

DE VALLADOLID (forvaltningsdomstol nr. 2 i Valladolid, Spanien)

[Udelades]

[**Udelades**] [identifikation af retten, retsforhandlingerne og parterne]

KENDELSE

Valladolid, den 22. september 2020.

FAKTISKE OMSTÆNDIGHEDER

FØRSTE.— Fra 2014 til 2017 leverede selskaberne Alifax Spain S.L., Biotronik SPAIN S.A., Evomed S.L., Exactech Ibérica S.L., Ferring S.A., Getinge Group Spain S.L., GlaxoSmithKline S.A., Juste Farma SLU, Juste SAQF, L.F. Guerbet S.A., Laboratorios ERN S.A., Laboratorios Normon S.A., Laboratorios Rubió S.A., Laboratorios ViiV Healthcare S.L., Leleman S.L., Medcom Tech S.A., Merck, Sharp & Dohme de España S.A., Nacatur 2 España S.L, Pharma Mar S.A., Recoletas Castilla Leon, Shire Pharmaceuticals Iberica S.L., Textil Planas Oliveras S.A. og Zimmer Biomet Spain S.L. varer og tjenesteydelser til

lægecentre henhørende under Gerencia Regional de Salud de la Junta de Castilla y León (regional sundhedsmyndighed under regionalregeringen i den selvstyreende region Castilla y León, Spanien, herefter »sagsøgte«).

Sagsøgte betalte ikke de fakturaer, som de nævnte selskaber havde udstedt, inden forfaldstidspunktet.

ANDEN.— Selskabet BFF Finance Iberia S.A.U. (herefter »sagsøgeren«) erhvervede gennem aftaler om overdragelse af fordringer visse fordringer, som fremgår af de ubetalte fakturaer, fra [org. s. 2] de nævnte selskaber.

TREDJE.— Den 31. maj 2019 indgav sagsøgeren en skrivelse til sagsøgte med påstand om betaling af: 124 662,71 EUR i hovedstol med tillæg af de hertil svarende morarenter i henhold til den sats, der er fastsat i Ley 3/[20]04 (lov nr. 3/2004), 43 296,61 EUR i morarenter i henhold til den sats, der er fastsat i Ley 3/[20]04 (lov nr. 3/2004) for de fakturaer, der allerede var betalt efter fristens udløb, og 40 EUR i inddrivelsesomkostninger for hver af de fakturaer, der ikke var betalt inden for de i loven fastsatte frister herfor, i henhold til artikel 8 i Ley 3/2004 (lov nr. 3/2004).

Sagsøgte betalte ikke.

FJERDE.— Sagsøgeren anlagde en forvaltningsretlig sag til prøvelse af den passivitet, der var udvist over for skrivelsen af 31. maj 2019.

[Udelades] [nationale regler, som søgsmålet støttes på]

FEMTE.— Efterfølgende indgav sagsøgeren en stævning med påstand om:

1. At det fastslås, at den anfægtede passivitet er ulovlig.
2. At sagsøgte tilpligtes at betale følgende poster og beløb:
 - a. Et beløb på 40 EUR pr. faktura i inddrivelsesomkostninger.
 - b. Et beløb på 51 610,67 EUR i hovedstol med tillæg af de hertil svarende morarenter, indtil beløbet effektivt er inddrevet, på de betingelser, der er fastsat i Ley 3/2004 (lov nr. 3/2004).
 - c. Et beløb på 43 626,79 EUR i morarenter. [Org. s. 3]
 - d. Lovbestemte renter, der er påløbet som følge af morarenter, fra anlæggelsen af den forvaltningsretlige sag.
 - e. Sagsomkostningerne.

Sagsøgeren har nedlagt påstand om, at der forelægges et præjudicielt spørgsmål for Den Europæiske Unions Domstol.

SJETTE.– Den 27. februar 2020 indgav sagsøgte svarskrift.

Sagsøgte har nedlagt påstand om frifindelse.

[Udelades]

[Udelades]. [nationale processuelle betragtninger]

NIENDE.– For så vidt angår afgørelsen af den foreliggende sag er retten i tvivl om fortolkningen af den fællesskabsret, der finder anvendelse, og om foreneligheden hermed af den anvendte spanske lovgivning [udelades].

TIENDE.– Efter at have anmodet hovedsagens parter og Ministerio Fiscal (anklagemyndigheden) om at indgive eventuelle bemærkninger om muligheden for at forelægge Den Europæiske Unions Domstol et præjudicielt spørgsmål i henhold til artikel 267 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, har parterne gjort følgende gældende: [org. s. 4]

Sagsøgeren har gentaget sine tidligere fremsatte bemærkninger og har i det væsentlige gjort gældende, at Juzgado Contencioso-Administrativo n.º 2 de Valladolid (forvaltningsdomstol nr. 2 i Valladolid, Spanien) er forpligtet til at forelægge det præjudicielle spørgsmål [udelades].

Sagsøgte har gjort indsigelse mod forelæggelsen af det præjudicielle spørgsmål.

Ministerio Fiscal (anklagemyndigheden), der har overført de betragtninger, der kan udledes af både national og fællesskabsretlig retspraksis og retslitteratur, på den foreliggende sag, har konkluderet, at det hverken ville være nødvendigt eller hensigtsmæssigt at forelægge det præjudicielle spørgsmål i den foreliggende sag.

RETLIGE BEMÆRKNINGER

FØRSTE.– [Udelades]: [gentagelse af rettens tvivl]

1.– Artikel 8 i Ley 3/2004 (a la que se remiten el T[exto] R[efundido de la] L[ey de] C[ontratos del] S[ector] P[úblico] y la L[ey de] C[ontratos del] S[ector] P[úblico]) (lov nr. 3/2004 (hvortil den konsoliderede udgave af lov om offentlige kontrakter, herefter »TRLCSP«, og lov om offentlige kontrakter, herefter »LCSP«, henviser)), som affattet efter vedtagelsen af direktiv 2011/7/EU, har følgende ordlyd:

»1. Såfremt skyldneren ikke overholder sine betalingsforpligtelser, har kreditor ret til fra skyldneren at opkræve et fast beløb på 40 EUR, som altid, og uden at det er nødvendigt med udtrykkelig anmodning herom, skal lægges oven i hovedstolen. Kreditor har desuden ret til at kræve erstatning fra skyldneren for alle behørigt dokumenterede inddrivelsesomkostninger, som vedkommende har haft som følge af skyldnerens forsinkede betaling, og som overstiger det i foregående stykke anførte beløb.« [Org. s. 5]

Sagsøgeren er af den opfattelse, at det faste beløb på 40 EUR stadig skyldes for hver faktura og ikke pr. sag.

2.– Begyndelsesdatoen for beregning af morarenter fastsættes til 30 dage efter fakturaens udstedelsesdato, idet ydelsen på dette tidspunkt anses for allerede at være blevet leveret af kontrahenten i overensstemmelse med bestemmelserne i TRLCSP og LCSP.

I denne forbindelse fremgår følgende af 23. betragtning til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/7/EU af 16. februar 2011 om bekæmpelse af forsinket betaling i handelstransaktioner:

»[...] Offentlige myndigheders lange betalingsfrister og forsinkede betaling for varer og tjenesteydelser påfører virksomheder urimelige omkostninger. Derfor bør der indføres særlige bestemmelser vedrørende kommercielle transaktioner med henblik på virksomheders levering af varer og tjenesteydelser til offentlige myndigheder, som navnlig bør fastsætte betalingsfrister, der normalt ikke overskrider 30 kalenderdage, medmindre dette udtrykkeligt er aftalt [...], og forudsat at det er objektivt begrundet i lyset af den særlige karakter af eller elementer i kontrakten, og som under ingen omstændigheder overskrider 60 kalenderdage.«

Direktivet fastsætter en hovedregel, hvorefter betalingsperioden ikke må overstige 30 dage og kun giver mulighed for i) ved udtrykkelig aftale mellem parterne, og ii) hvis det er objektivt begrundet henset til aftalens art eller egenskaber, at foretage betalingen inden for en frist på 60 dage.

Europa-Kommissionen, som har været initiativtager til direktiv 2011/7/EU, har ligeledes anført, at offentlige myndigheder er forpligtede til at betale inden for en frist på 30 dage og kun under særlige omstændigheder må foretage betalingen inden for en frist på 60 dage.

3.– Spørgsmålet om, moms skal inkluderes i beregningsgrundlaget for renterne. **[Org. s. 6]**

Direktiv 2011/7/EU om bekæmpelse af forsinket betaling, hvoraf den gældende affattelse af Ley 3/2004 (lov nr. 3/2004, herefter »lov nr. 3/2004«) er afledt, definerer i artikel 2 »det skyldige beløb« som »hovedstolen, der skulle have været betalt inden for den aftalemæssige eller lovbestemte betalingsfrist, herunder gældende skatter, told, importafgifter eller andre afgifter, der er specificeret på fakturaen eller tilsvarende betalingsanmodning«.

Giver fortolkningen af direktivet mulighed for at antage, at beregningsgrundlaget for de morarenter, der er fastsat i det nævnte direktiv, inkluderer den moms, der skal betales for den leverede ydelse, og hvis beløb er anført på selve fakturaen?

[Udelades] [sagsøgte er af den opfattelse, at det ikke er nødvendigt at indgive en anmodning om præjudiciel afgørelse]

TREDJE.– FORELÆGGELSE AF SPØRGSMÅLET

Den gældende fællesskabsret inden for morarenter og kompensation for inddrivelsesomkostninger er fastlagt i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/7/EU af 16. februar 2011 om bekæmpelse af forsinket betaling i handelstransaktioner.

I artikel 4, stk. 1, under overskriften »Transaktioner mellem virksomheder og offentlige myndigheder« fastlægges følgende: **[org. s. 7]**

»1. Medlemsstaterne sikrer, at kreditor i forbindelse med handelstransaktioner, hvor skyldneren er en offentlig myndighed, ved udløbet af den i stk. 3, 4 eller 6 fastlagte periode er berettiget til morarenter svarende til den lovbestemte rente, uden at det er nødvendigt at fremsende rykkerskrivelse, forudsat at:

- a) kreditor har opfyldt sine aftalemæssige og lovbestemte forpligtelser, og
- b) kreditor ikke har modtaget det skyldige beløb rettidigt, medmindre skyldneren ikke er ansvarlig for forsinkelsen.«

I direktivets artikel 6 under overskriften »Kompensation for omkostninger ved inddrivelse« fastlægges følgende:

»1. Medlemsstaterne sikrer, at kreditor, når der skal betales morarenter i handelstransaktioner i henhold til artikel 3 eller 4, er berettiget til fra skyldneren som minimum at modtage et fast beløb på 40 EUR.

2. Medlemsstaterne sikrer, at det i stk. 1 omhandlede faste beløb forfalder til betaling, uden at det er nødvendigt at fremsende en rykkerskrivelse og som kompensation for kreditors egne omkostninger ved inddrivelse.

3. Kreditor er ud over det i stk. 1 omhandlede faste beløb berettiget til at kræve rimelig kompensation af skyldneren for eventuelle yderligere omkostninger ud over det faste beløb, der er påløbet på grund af skyldnerens forsinkede betaling. Dette kan blandt andet indbefatte omkostninger til at engagere en advokat eller et inkassofirma.« **[Org. s. 8]**

Slutteligt er der i direktivets artikel 7, stk. 1, om »Urimelige kontraktvilkår og handelspraksisser« fastlagt følgende:

»1. Medlemsstaterne træffer bestemmelse om, at et kontraktvilkår eller en handelspraksis vedrørende betalingsdagen eller betalingsfristen, morarentesatsen eller kompensation for inddrivelsesomkostningerne enten ikke er bindende eller giver grundlag for krav om skadeserstatning, hvis vilkåret er klart urimeligt over for kreditor.

Ved afgørelsen af, om et kontraktvilkår eller en handelspraksis er klart urimelig(t) over for kreditor i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i første afsnit, tages der hensyn til alle sagens omstændigheder, herunder:

- a) enhver klar afvigelse fra god handelspraksis i strid med god tro og redelig handlemåde;
- b) produktets eller tjenesteydelsens art samt
- c) om skyldneren har en objektiv grund til at fravige den lovbestemte rente for forsinket betaling, betalingsfristen i artikel 3, stk. 5, artikel 4, stk. 3, 4 og 6, eller det faste beløb i artikel 6, stk. 1.«

Stk. 2 og stk. 3 i samme artikel bestemmer:

»2. For så vidt angår stk. 1 anses et kontraktvilkår eller en handelspraksis, som udelukker morarenter ved forsinket betaling, for at være klart urimelig(t).«

»3. For så vidt angår stk. 1 formodes et kontraktvilkår eller en handelspraksis, som udelukker kompensation for inddrivelsesomkostninger, jf. artikel 6, at være klart urimelig(t).« **[Org. s. 9]**

FJERDE.— På dette punkt er den forelæggende ret selv, og fordi [udelades] sagsøgeren har givet anledning hertil, som nævnt ovenfor i tvivl om afgørelsen af den foreliggende sag.

Den tvivl, der opstår, og som er genstand for anmodningen, er nærmere bestemt:

1.— Direktiv 2011/7/EU bestemmer i artikel 6, at medlemsstaterne sikrer, at kreditor, når der skal betales morarenter i handelstransaktioner i henhold til artikel 3 eller 4, er berettiget til fra skyldneren som minimum at modtage et fast mindstebeløb på 40 EUR. Den nævnte bestemmelse er gennemført ved den gældende affattelse af artikel 8 i lov nr. 3/2004. Der er tvivl om, hvorvidt de 40 EUR skal tages i betragtning pr. faktura, eller om det er 40 EUR pr. samlet krav. Såfremt den første fortolkning lægges til grund, er spørgsmålet, hvorvidt det som en forudsætning for at betale 40 EUR pr. faktura er nødvendigt, at sagsøgeren individualiserer disse fakturaer i alle sine krav både administrative og forvaltningsretlige, eller om det er tilstrækkeligt med et fælles og generelt krav for efterfølgende at kunne kræve de 40 EUR pr. faktura.

Der er uenighed om dette spørgsmål for [udelades] adskillige domstole og retter [udelades].

2.— [udelades] **[org. s. 10]** [gentagelse af 23. betragtning til direktiv 2011/7]

[Udelades]. [gentagelse af den hovedregel, der fastsættes i direktivet]

LCSP's artikel 198[. stk.] 4, fastsætter altid og for alle aftaler en betalingsperiode på 60 dage, idet der fastsættes en indledende periode på 30 dage til godkendelsen og yderligere 30 dage til betalingen.

Giver fortolkningen af direktivet mulighed for at antage, at det er lovligt, at en medlemsstat ved lov altid fastsætter en betalingsperiode på 60 dage, uden udtrykkelig aftale og uden yderligere begrundelse henset til aftalens art eller særlige egenskaber? Er denne regel i strid med den ovenfor anførte fællesskabsret?

3.– [udelades] Spørgsmålet om, moms skal inkluderes i beregningsgrundlaget for renterne.

[Udelades] [gentagelse af direktivets artikel 2] [udelades] Giver fortolkningen af direktivet mulighed for at antage, at beregningsgrundlaget for de morarenter, der er fastsat i det nævnte direktiv, inkluderer den moms, der skal betales for den leverede ydelse, og hvis beløb er anført på selve fakturaen? Eller er det nødvendigt at skelne og bestemme, på hvilket tidspunkt kontrahenten foretog betalingen af afgiften til afgiftsmyndigheden?

– Hvis kontrahenten betalte den moms, der svarer til de fakturaer eller regninger, hvis betaling er forsinket, – og som vil medføre morarenter – da vedkommende foretog momsansættelsen for den periode, hvor tjenesteydelsen blev leveret, dvs. at kontrahenten forudbetalte momsen, vil vedkommende [org. s. 11] have ret til morarenter af det nævnte forudbetalte afgiftsbeløb, hvilket det altid tilkommer kontrahenten at bevise.

– [Hvis] momsen derimod ikke er forudbetalt, skal morarenterne ikke beregnes på grundlag af et beløb, som ikke har forladt vedkommendes formue, eftersom der ikke er noget tab, der skal erstattes.

Der er ikke enighed om dette spørgsmål, og der findes ikke-ensartede fortolkninger hos de spanske domstole og retter.

[Udelades] [nationale processuelle betragtninger] AFGØRELSE

På baggrund af det ovenstående besluttet det at udsætte domsafsigelsen i den foreliggende sag for at forelægge Den Europæiske Unions Domstol følgende præjudicielle spørgsmål:

»Henset til bestemmelserne i artikel 4, stk. 1, artikel 6 og artikel 7, stk. 2 og 3, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/7/EU af 16. februar 2011 om bekæmpelse af forsinket betaling i handelstransaktioner:

Skal direktivets artikel 6 fortolkes således, at de 40 EUR altid er for hver faktura, forudsat at kreditor har individualiseret fakturaerne i sine administrative og forvaltningsretlige krav, eller er de 40 EUR altid pr. faktura, selv om der er indgivet fælles og generelle krav?

Hvorledes skal LCSP's artikel 198, [stk.] 4, der altid og for alle aftaler [fastsætter] en betalingsperiode på 60 dage, idet der fastsættes en indledende periode på 30 dage til godkendelsen og yderligere 30 dage til betalingen, fortolkes, for så **[org. s. 12]** vidt som 23. betragtning til direktivet har følgende ordlyd:

»Offentlige myndigheders lange betalingsfrister og forsinkede betaling for varer og tjenesteydelser påfører virksomheder urimelige omkostninger. Derfor bør der indføres særlige bestemmelser vedrørende kommercielle transaktioner med henblik på virksomheders levering af varer og tjenesteydelser til offentlige myndigheder, som navnlig bør fastsætte betalingsfrister, der normalt ikke overskrider 30 kalenderdage, medmindre dette udtrykkeligt er aftalt [...], og forudsat at det er objektivt begrundet i lyset af den særlige karakter af eller elementer i kontrakten, og som under ingen omstændigheder overskrider 60 kalenderdage.«[?]

Hvorledes skal direktivets artikel 2 fortolkes? Giver fortolkningen af direktivet mulighed for at antage, at beregningsgrundlaget for de morarenter, der er fastsat i det nævnte direktiv, inkluderer den moms, der skal betales for den leverede ydelse, og hvis beløb er anført på selve fakturaen? Eller er det nødvendigt at skelne og bestemme, på hvilket tidspunkt kontrahenten foretog betalingen af afgiften til afgiftsmyndigheden?

[Udelades].

[Udelades] [Henvisninger til meddelelse af afgørelsen, manglende appeladgang og underskrifter]

[Org. s. 13]